

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 33/2568

พนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์ โจทก์ นาย ช. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 92, ป.วิ.อ. มาตรา 159, ป.วิ.อ. มาตรา 208,

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขอให้เพิ่มโทษจำเลยฐานกระทำความผิดไม่เจ็ดหลายต้องเป็นไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 159 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 คือ โจทก์ต้องกล่าวมาในฟ้อง ถ้ามิได้ขอเพิ่มโทษมาในฟ้อง ก่อนมีคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จะยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้อง เมื่อศาลเห็นสมควรจะอนุญาตก็ได้ แม้คดีนี้โจทก์ไม่ได้กล่าวมาในฟ้องขอให้เพิ่มโทษจำเลยฐานกระทำความผิดไม่เจ็ดหลาย แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เพิ่งได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดีก่อนของจำเลย ว่า เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2557 จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 4 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 635/2557 ของศาลชั้นต้น และพ้นโทษเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2559 แล้วมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีกภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ โจทก์จึงยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องฉบับวันที่ 19 ตุลาคม 2564 เพื่อให้ศาลชั้นต้นพิจารณาเพิ่มโทษแก่จำเลย โดยแปลงเอกสารและข้อความให้อยู่ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นไฟล์ประเภท PDF/A "คำร้องขอแก้ไขฟ้อง ช., pdf" มีขนาดไฟล์ไม่เกินข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความ และเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2560 แล้วจัดส่งทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์เข้าสู่กลุ่มไลน์ที่ศาลชั้นต้นสร้างขึ้น ใช้ชื่อกลุ่ม "ฟ้องอัยการ" แทนการยื่นต้นฉบับและสำเนาต่อศาล อันเป็นแนวทางการประสานงานระหว่างพนักงานอัยการกับศาลชั้นต้นในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยโจทก์ได้จัดส่งคำร้องเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2564 เวลา 15.30 นาฬิกา แม้ในวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2564 จะไม่ปรากฏว่ามีการจัดทำสิ่งพิมพ์คำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องออกจากระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเข้าสู่สำนวนคดี แต่โจทก์ก็มีหลักฐานมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องผ่านทางระบบแอปพลิเคชันไลน์ อันเป็นการปฏิบัติตามแนวทางของศาลชั้นต้นในการติดต่อประสานงาน การยื่น ส่ง และรับเอกสารในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 สอดคล้องกับคำแนะนำของประธานศาลฎีกา เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ฉบับที่ 2 ที่ให้ศาลส่งเสริมคู่ความในการยื่น ส่ง และรับคำฟ้อง คำให้การ คำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์เพื่อลดการเดินทางมาศาล และติดต่อราชการของประชาชน และเป็นไปตามแนวทางที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 ข้อ 3 และประกาศสำนักงานศาลยุติธรรม เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2562 แล้ว ดังนี้ ต้องถือว่าโจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องเพื่อให้ศาลเพิ่มโทษจำเลยเข้ามาโดยชอบตามบทบัญญัติข้างต้นแล้ว แม้ศาลชั้นต้นจะหลงลืมไม่ได้จัดพิมพ์คำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องดังกล่าวเข้าสู่สำนวน และ

ยังไม่ได้มีคำสั่งอนุญาตให้เพิ่มเติมฟ้องอันเป็นกระบวนการพิจารณาที่มีชอบ แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏจากรายงานการสืบเสาะและพินิจว่า จำเลยเคยต้องโทษจำคุก 4 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน และหลังจากพ้นโทษแล้วมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีก ภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันที่พ้นโทษ ซึ่งศาลชั้นต้นได้อ่านรายงานการสืบเสาะและพินิจให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยไม่ได้โต้แย้งคัดค้าน อีกทั้งในชั้นอุทธรณ์จำเลยก็ไม่ได้แก้อุทธรณ์โต้เถียงในข้อนี้ จึงฟังได้เป็นยุติว่า จำเลยเคยต้องโทษจำคุกในคดีดังกล่าวมาก่อน และกระทำความผิดในคดีนี้ขึ้นอีก ภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันที่พ้นโทษจริง ดังนั้น แม้กระบวนการพิจารณาในส่วนนี้ของศาลชั้นต้นไม่ชอบ ซึ่งศาลอุทธรณ์มีอำนาจที่จะพิพากษาย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่ตามรูปคดีได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 208 (2) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด ฯ มาตรา 3 ก็ตาม แต่บทบัญญัตินี้มีได้บังคับให้ศาลอุทธรณ์ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่ทุกคดีเสมอไป เนื่องจากกฎหมายใช้คำว่า "ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นเป็นการจำเป็น..." เท่านั้น เมื่อคดีนี้โจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องให้เพิ่มโทษจำเลยเข้ามาก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา และกรณีมีเหตุต้องเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมายจริง การที่ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นเป็นการจำเป็นที่จะย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่ โดยใช้อำนาจของศาลอุทธรณ์พิพากษาเพิ่มโทษจำเลยไปเสียทีเดียว อันเป็นการอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องโดยปริยายนั่นเอง จึงไม่กระทบต่อความยุติธรรมแต่อย่างใด และทำให้คดีเสร็จไปโดยรวดเร็วอีกด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 66, 91, 100/1, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91 ระเบียบแอมเฟตามีน กระเป๋าสะพาย 1 ใบ และอุปกรณ์เสพยาเสพติดให้โทษ 1 ชุด ของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 104, 145 วรรคหนึ่ง, 162 ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพยาแอมเฟตามีน จำคุก 1 เดือน และปรับ 2,000 บาท ฐานมีเสพยาแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง (ที่ถูก ฐานจำหน่ายเสพยาแอมเฟตามีน) จำคุก 3 เดือน และปรับ 20,000 บาท รวมจำคุก 4 เดือน และปรับ 22,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 เดือน 15 วัน (ที่ถูก 2 เดือน) และปรับ 11,000 บาท โทษจำคุกและโทษปรับรอการลงโทษไว้ 2 ปี คำนวณความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ระเบียบของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานเสพยาแอมเฟตามีน เป็นจำคุก 1 เดือน 10 วัน ฐานจำหน่ายเสพยาแอมเฟตามีน จำคุก 4 เดือน ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเสพยาแอมเฟตามีน จำคุก 20 วัน ฐานจำหน่ายเสพยาแอมเฟตามีน จำคุก 2 เดือน รวมจำคุก 2 เดือน 20 วัน ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษจำคุก และไม่คำนวณความประพฤติของจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม

คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาเสพติด วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน และฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามฟ้อง คงมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า ศาลอุทธรณ์พิพากษาเพิ่มโทษจำเลยชอบหรือไม่ เห็นว่า การขอให้เพิ่มโทษจำเลยฐานกระทำความผิดไม่ซ้ำหลายต้องเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 159 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 คือ โจทก์ต้องกล่าวมาในฟ้อง ถ้ามิได้ขอเพิ่มโทษมาในฟ้อง ก่อนมีคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จะยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้อง เมื่อศาลเห็นสมควรจะอนุญาตก็ได้ แม้คดีนี้โจทก์ไม่ได้กล่าวมาในฟ้องขอให้เพิ่มโทษจำเลยฐานกระทำความผิดไม่ซ้ำหลาย แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เพิ่งได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดในคดีก่อนของจำเลย ว่า เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2557 จำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 4 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 635/2557 ของศาลชั้นต้น และพ้นโทษเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2559 แล้วมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีกภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ โจทก์จึงยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องฉบับวันที่ 19 ตุลาคม 2564 เพื่อให้ศาลชั้นต้นพิจารณาเพิ่มโทษแก่จำเลย โดยแปลงเอกสารและข้อความให้อยู่ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นไฟล์ประเภท PDF/A ชื่อไฟล์ว่า "คำร้องขอแก้ไขฟ้อง นายชโยดม, pdf" มีขนาดไฟล์ไม่เกินข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความ และเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2560 แล้วจัดส่งทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์เข้าสู่กลุ่มไลน์ที่ศาลชั้นต้นสร้างขึ้น ใช้ชื่อกลุ่ม "ฟ้องอัยการ" แทนการยื่นต้นฉบับและสำเนาต่อศาล อันเป็นแนวทางการประสานงานระหว่างพนักงานอัยการกับศาลชั้นต้นในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยโจทก์ได้จัดส่งคำร้องเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2564 เวลา 15.30 นาฬิกา แม้ในวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2564 จะไม่ปรากฏว่ามีการจัดทำสิ่งพิมพ์คำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องออกจากระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์เพื่อนำเข้าสู่สำนวนคดี แต่โจทก์ก็มีหลักฐานมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องผ่านทางระบบแอปพลิเคชันไลน์ อันเป็นการปฏิบัติตามแนวทางของศาลชั้นต้นในการติดต่อประสานงานการยื่น ส่ง และรับเอกสารในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 สอดคล้องกับคำแนะนำของประธานศาลฎีกา เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ฉบับที่ 2 ที่ให้ศาลส่งเสริมคู่ความในการยื่น ส่ง และรับคำฟ้อง คำให้การ คำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์เพื่อลดการเดินทางมาศาล และติดต่อราชการของประชาชน และเป็นไปตามแนวทางที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 ข้อ 3 และประกาศสำนักงานศาลยุติธรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่น ส่ง และรับคำคู่ความและเอกสารทางระบบรับส่งอิเล็กทรอนิกส์ ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2562 แล้ว ดังนั้น ต้องถือว่าโจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องเพื่อให้ศาลเพิ่มโทษจำเลยเข้ามาโดยชอบตามบทบัญญัติข้างต้นแล้ว แม้ศาลชั้นต้นจะหลงลืมไม่ได้จัดพิมพ์คำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องดังกล่าวเข้าสู่สำนวน และยังไม่ได้มีคำสั่งอนุญาตให้เพิ่มเติมฟ้อง อันเป็นกระบวนการพิจารณาที่มีชอบ แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏจากรายงานการสืบเสาะและพินิจว่า จำเลยเคยต้องโทษจำคุก 4 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน และหลังจากพ้นโทษแล้วมากระทำความผิดคดีนี้ขึ้นอีกภายใน

เวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ ซึ่งศาลชั้นต้นได้อ่านรายงานการสืบเสาะและพินิจให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยไม่ได้โต้แย้งคัดค้าน อีกทั้งในชั้นอุทธรณ์จำเลยก็ไม่ได้แก้อุทธรณ์โต้เถียงในข้อนี้ จึงฟังได้เป็นยุติว่า จำเลยเคยต้องโทษจำคุกในคดีดังกล่าวมาก่อน และกระทำความผิดในคดีนี้ขึ้นอีกภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษจริง ดังนั้น แม้กระบวนพิจารณาในส่วนนี้ของศาลชั้นต้นไม่ชอบ ซึ่งศาลอุทธรณ์มีอำนาจที่จะพิพากษาย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่ตามรูปคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 208 (2) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ก็ตาม แต่บทบัญญัตินี้มีได้บังคับให้ศาลอุทธรณ์ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่ทุกคดีเสมอไป เนื่องจากกฎหมายใช้คำว่า "ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นเป็นการจำเป็น..." เท่านั้น เมื่อคดีนี้โจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องให้เพิ่มโทษจำเลยเข้ามาก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา และกรณีมีเหตุต้องเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมายจริง การที่ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นเป็นการจำเป็นที่จะย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งและพิพากษาใหม่โดยใช้อำนาจของศาลอุทธรณ์พิพากษาเพิ่มโทษจำเลยไปเสียทีเดียว อันเป็นการอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องโดยปริยายนั่นเอง จึงไม่กระทบต่อความยุติธรรมแต่อย่างใด และทำให้คดีเสร็จไปโดยรวดเร็วอีกด้วย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 จึงชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาประการต่อมาขอให้รอกการลงโทษจำคุก นั้น เห็นว่า แม้โทษของจำเลยแต่ละกระทงเป็นโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 4 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท ในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน ซึ่งมีใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน จึงไม่อาจรอกการลงโทษจำคุกในคดีนี้ให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง เมทแอมเฟตามีนของกลางคดีนี้มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 0.497 กรัม ขณะเกิดเหตุต้องด้วยบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66 วรรคสอง มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท โดยมาตรา 100/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ..." แม้ในระหว่างพิจารณาได้มีการยกเลิกกฎหมายเดิมโดยให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติดแทนกฎหมายเดิม และความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายถือเป็นความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โดยคดีนี้ต้องปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านห้าแสนบาท โดยมาตรา 152 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติไว้ทำนองเดียวกับมาตรา 100/1 ของกฎหมายเดิมว่า "ความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดตามประมวลกฎหมายนี้ที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ..." ดังนี้ เมื่อความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคหนึ่ง มีทั้งโทษจำคุกและปรับทำนองเดียวกับมาตรา 66 วรรคสอง ของกฎหมายเดิม ศาลจึงต้องลงโทษจำเลยสำหรับความผิดฐานนี้ทั้งจำคุกและปรับด้วย แม้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำของกฎหมาย โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 100/2 ของกฎหมายเดิม ซึ่งเป็นคุณกว่ามาตรา 153 ของกฎหมายใหม่ได้ ก็ยังจำต้องลงโทษทั้งจำคุกและปรับด้วยเสมอ เพราะเป็นกฎหมายพิเศษในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ไม่อาจอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 20 ซึ่งเป็กฎหมายทั่วไปเพื่อไม่ลงโทษปรับจำเลยได้ ดังนั้น ที่

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นไม่ลงโทษปรับจำเลยสำหรับความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
จึงไม่ชอบ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากโจทก์ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาจึงไม่อาจพิพากษาแก้ให้ลงโทษปรับ
จำเลยในความผิดฐานนี้ได้ เพราะจะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี
ยาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษายืน

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · เพิ่มศักดิ์ สายสีทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/33/2568>